

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Nașterea Domnului - Crăciunul 2005

Sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos ne umple sufletele și casele de lumină și de bucurie, mai ales când răspundem iubirii milostive și dăruitoare a lui Dumnezeu cu **daruri sfinte** prin rugăciuni pentru sănătatea și mântuirea semenilor noștri de aproape și de departe, prin cuvinte de prețuire, mulțumire și felicitare față de cei care ne-au ajutat într-un fel sau altul, părinți și dascăli, binefăcători și prieteni; prin ajutor spiritual sau material oferit copiilor, dar și celor bolnavi, săraci, singuri, orfani, bătrâni, călători, celor sinistrați și fără adăpost, celor întristați și celor înstrăinați.

Hristos-Domnul S-a născut într-o călătorie a Maicii Sale la Betleem, arătând prin aceasta că Dumnezeu este călător în lume și colindător la casa sufletului fiecărui om, ca să cheme pe oameni la Casa Tatălui ceresc, care aici, pe pământ, este Biserica Sa, arvuna, Împărăției cerurilor, a vieții veșnice.

În schimbul darurilor noastre pământești trecătoare, Dumnezeu ne dăruiește daruri cerești netrecătoare, comori de lumină ale vieții veșnice.

Marele dar pe care ni-l aduce Hristos în suflet și în familie, dacă ne pregătim să-L primim prin post și rugăciune, prin pocăință și fapte bune, prin spovedanie și împărtășanie, este *darul păcii, al împăcării noastre cu Dumnezeu și cu semenii noștri.*

La Nașterea Domnului Hristos în Betleem, lauda adusă de îngeri lui Dumnezeu era însoțită de binecuvântarea: „*pace pe pământ și între oameni bunăvoire*” (Luca 2, 14).

Astăzi, într-o lume din ce în ce mai tulburată, dezbinată și secularizată pe plan spiritual, este mare nevoie de darul păcii sufletești personale și sociale, de bunăvoire între oameni, de *dăruire de sine pentru bucuria familiei, pentru misiunea Bisericii și pentru viața societății.*

Fără pacea sufletească, fără bunăvoire și iubire smerită, individualismul egoist, lăcomia și orgoliul destramă familia și prietenia, comuniunea spirituală, viața socială și ordinea internațională. De aceea, avem mare nevoie să înmulțim rugăciunea, învățând adevărul că *dragostea curată se naște din rugăciune și se arată în fapte bune.*

**Din Pastorală de Crăciun a
Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Daniel**

Grafică realizată de Bogdan Zahariuc

**Nașterea Ta,
Hristoase,
Dumnezeul
nostru, răsărit-a
lumii lumina
cunoștinței; că
întru dânsa, cei ce
slujeau stelelor,
de la stea s-au
învățat să se
închine Ție,
Soarelui Dreptății
și să te cunoască
pe Tine, Răsăritul
cel de sus;
Doamne,
slavă Ție !**

Troparul Nașterii
Domnului

Evangelia Nașterii Domnului (Matei I, 18–25)

18. Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având pânțec de la Duhul Sfânt.

19. Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns.

20. Și cugetând el acestea, iată îngerul domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.

21. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor.

22. Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin prorocul care zice:

23. «Iată, Fecioara va avea în pânțec și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu».

24. Și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa precum i-a poruncit Îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa.

25. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.

De ce a ales Dumnezeu să vină în lume Copil

Exuberanța sărbătorilor de iarnă, bogăția tradițiilor și fundamentul religios al tuturor manifestărilor generează emoții și bucurii care, întotdeauna, asociază Crăciunul celei mai frumoase perioade din viața noastră: copilăria. Reflexia cea mai profundă și frumusețea deplină a sărbătorii le regăsim în ochii strălucitori ai copilului. Chiar și asocierea legendarului Moș Crăciun ne aduce pe toți deopotrivă în postura de copii. Evident, toate aceste trăiri ne apropie de Pruncul Sfânt, ce a adus lumină în Ieslea Betleemului.

„De nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18,3) și „Cine nu primește Împărăția cerurilor ca un copil, nu va intra în ea” (Marcu 10,13). Ba chiar, Fericitul Augustin spune despre copil că este „tatăl omului mare”.

Nu e întâmplător faptul că Însuși Dumnezeu Atotputernicul a ales a veni în lume Copil și s-a înfățișat ca Prunc în sărăcicioasa iesle, arătându-ne că de copilărie nu se cade niciodată a face abstracție.

- Copilul constituie cel mai puternic semn al binecuvântării lui Dumnezeu în viața de familie. Din păcate, viziunea „modernă” privește nevinovatul suflet de copil ca pe un aducător de nefericire, care ar complica mult relația umană, „libertatea” în familie.
- Copilul reprezintă cel mai prețios fruct al iubirii umane și adevărata punere în valoare a familiei. Nu poți vorbi de familie, dacă nu există copii – fie trupești, fie spirituali. De aceea este cultivat atât de mult respectul față de naș și față de maestru sau față de îndrumător.
- Copilul face să izvorască în noi atitudinea frumoasă de ființă umană. În preajma unui copil, înverșunarea devine tandrețe, indiferența devine preocupare, ura devine iubire, înfrustrarea dispăre, iar lângă nechibzuita lamentare își face loc responsabilitatea.
- În copil se regăsesc, în stare latentă toate calitățile sădite de Dumnezeu care așteaptă a fi puse în lucrare. Și e de multe ori posibil ca rigoarea sau slăbiciunile umane să le atenueze evoluția.
- Copilul ne dă o lecție fundamentală că fericirea adevărată ține de lucruri mici, pe care, în mod vinovat, le ignorăm. „Tinerii, prin structura lor, prin năzuințele lor, prin felul de a se angaja în anumite acțiuni, sunt mai aproape de fericire... pentru că sunt mai aproape de copilărie, iar copilăria este, într-un fel, idealul creștinului” – zicea părintele Teofil Părăian într-un cuvânt câte tineri.
- Copilul, respectiv, filiația și paternitatea dau rost existenței umane și pun în valoare însăși serbarea Crăciunului: „Cum îi câmpu’ și pădurea fără păsări, așa ar fi Crăciunul fără copii și fără tineret...Sărbătorile cu datinile lor și tineretul cu calitățile lui morale apar ca două elemente complementare care implică cu necesitate absolută”¹

O dată în plus se vedește înțelepciunea lui Dumnezeu: nimic nu a schimbat mai mult umanitatea ca chipul plâpând al Pruncului Fecioarei. *Pr. Mihai Mărgineanu*

Omul Hristos pentru îndumnezeirea noastră

„Dumnezeu Cuvântul a împrumutat trupul nostru pe care nu-l avea din firea Sa și S-a făcut om, ceea ce El nu era; El împărtășește celor ce cred în El însăși Dumnezeirea Sa, pe care nimeni dintre îngeri, nici dintre oameni nu a dobândit-o vreodată, și ei devin ceea ce nu erau, dumnezei prin înfiere și har.

Prin aceasta, El le dăruiește puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu. De aceea ei aceasta au și devenit și devin fără-ncetare și tot astfel nu vor înceta niciodată să devină fii ai lui Dumnezeu” (Simeon Noul Teolog).

Îndumnezeirea e deci un proces neîntrerupt. Este urmarea unirii cu Hristos care lucrează împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Întruparea Fiului lui Dumnezeu, premisa îndumnezeirii noastre, ne arată până la ce înălțimi poate fi ridicată firea omenească. Întărită după evitarea păcatului și a efectelor sale, manifestate sub forma slăbiciunii, păcatului, patimilor, restaurată ontologic în Hristos, firea duhovnicească, culminează în deplina ei înduhovnicire, în pătrunderea ei desăvârșită de către energiile harului dumnezeiesc, în „suportarea” îndumnezeirii.

Paradoxul acestei taine a economiei dumnezeiești constă în faptul Nașterii de negrăit cu trupul din Maica Domnului, în scopul nașterii Lui duhovnicești în sufletele celor ce cred în El. Creștinul zămislește în inima sa, asemenea Fecioarei, pe Cuvântul lui Dumnezeu, dacă are sufletul curat și neprihănit ca Fecioara. Astfel, întruparea lui Hristos în noi, prin virtute, este relația cu Dumnezeu-Treime. Precum Hristos este întru Tatăl și Tatăl întru El, așa și Fiul lui Dumnezeu este întru noi, și noi în El. Prin această locuire a lui Hristos în suflet, El dăruiește acestuia pe Însuși Duhul Sfânt și pe Tatăl, pe Treimea nedespărțită. Prin har, sufletul primește slava dată de Tatăl Fiului. Prin aceasta, sfinții devin prieteni și „rude” ale lui Dumnezeu.

Scopul Întrupării este ca prin această taină, Fiul lui Dumnezeu împărtășindu-Se de ale noastre, să ne facă pe noi părtași de ale Sale, adică să se sădească-n sufletele noastre Împărăția cerurilor. Hristos luat astfel depășește la noi „trupul pe care nu-l avea după fire și S-a făcut ceea ce nu era și împărtășește celor ce cred în El din dumnezeirea sa, pe care n-a dobândit-o nici unul dintre îngeri sau oameni vreodată, și aceștia se fac dumnezei, adică ce nu erau, prin lucrare și har. Scopul ei a fost „să rezidească și să înnoiască pe om prin prezența Sa și să binecuvânteze toată zidirea blestemată din pricina lui”.

Îndumnezeirea omului are prin urmare, la început caracterul de „refacere ontologică a firii umane”, în legătură cu opera de mântuire realizată de Fiul lui Dumnezeu întrupat, pentru ca apoi, să fie refăcută această fire și readusă la starea sa inițială de suport al unei vieți spirituale înalte și a harului, prin înaintarea dinamică, dar cu ajutorul harului, în direcția dependență de eforturile personale, ajutate, însă pe măsura acestora, de harul dumnezeiesc să progreseze tot mai mult în această stare de înălțare până la atingerea îndumnezeirii în sensul ei restrâns, de unire cu Dumnezeu.

Iuliana Onofrei

¹ Gheorghe Focșa, *Satul românesc în timpul sărbătorilor de iarnă*, în: Zalmoxis, revistă de studii religioase an I-III 1938-1942, p.416.

Sfinți Români (23)

Sfântul Nicodim cel Sfințit de la Tismana – Gorj

Acest sfânt de neam macedo-român, s-a născut în anul 1320 în orașul Prilep. Fiind dat la învățătura cărții, s-a făcut monah desăvârșit în Muntele Athos, ajungând egumen la Mănăstirea Hilandar. Mai târziu, fiind călăuzit de Duhul Sfânt, a trecut în Țara Românească în anul 1364. Apoi, cu ajutorul domnitorilor Țării Românești, a zidit mai multe mănăstiri, adunând numeroși monahi.

Cele mai vestite mănăstiri întemeiate de el sunt: Vodița, Tismana, Vișina, Prislop.

Având darul facerii de minuni, a vindecat mai mulți bolnavi de duhuri necurate, printre care și pe fiica regelui Sigismund, voievodul Ungariei, care era bolnavă de epilepsie.

La bătrânețe s-a retras în peștera de deasupra mănăstirii, unde se nevoia singur în post și rugăciune, iar duminica săvârșea Sfânta Liturghie în biserica zidită de el.

În anul 1406 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, iar moaștele sale pline de bună mireasmă și izvorătoare de mir, au fost puse în raclă și așezate în biserica sa.

Mai târziu, Sfântul Nicodim i-a poruncit prin vedenie egumenului Agaton să-i ascundă moaștele în peșteră, și numai un deget să ia de la mâna lui pentru binecuvântare, pe care îl sărută și astăzi credincioșii.

Degetul Sfântului Nicodim se păstrează în sfântul altar și este scos pentru închinare la 26 decembrie, ziua când a trecut la cele veșnice.

Au consemnat Georgina și Roxana Aioanei

Gânduri la Nașterea Domnului

Crăciunul este un moment fericit în care comemorăm împlinirea Tainei Mântuirii dus la îndeplinire în timp de Tatăl prin realizare și înfăptuirea făgăduințelor care la “plinirea vremii” (Galateni 4, 4) au devenit realitate trăită. Dumnezeu S-a ținut de cuvânt, Și-a respectat până la capătul unei existențe temporale și limitele unui trup pământean promisiunile mesianice. De atunci încoace omenirea re trăiește din generație în generație vestirea îngerului: “Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David” (Luca 2, 10-12).

Acest eveniment tainic ce dă sens eforturilor noastre nu aparține numai trecutului, ci se înscrie în istoria noastră personală. În egală măsură, Iisus aparține prezentului, pentru că El făcându-se Om, deschide larg istoria, încununându-l pe om cu slavă și cinste. Citind și textele liturgice dedicate Nașterii,

avem dovada despre substanța theo-logiei, adică despre logica lui Dumnezeu în istorie. Această logică supranaturală, nu poate fi preluată întocmai, dar ne poate inspira idealul și, mai îndeaproape, comportamentul.

Hristos, a cărui Naștere o prăznuim, ne cheamă să reconsiderăm valoarea semenului. Și dragostea creștinului față de aproapele. Faptele bune apar ca o expresie a unei continue revărsări a Celui ce Se naște, Hristos, în inima omului.

Nașterea lui Hristos reprezintă un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea guvernă Irod. Dincolo de caracterul istoric, acest eveniment e însă o Taină. Deși Hristos e deopotrivă Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească în ipostasul Cuvântului rămâne o taină. Unirea ipostatică a firii dumnezeiești cu cea omenească, în persoana lui Hristos, reprezintă un eveniment unic. Sfântul Ioan Damaschin avea să spună în acest sens că Hristos este “singurul lucru nou sub soare”, adică singurul lucru nou după zidirea lumii. După facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou, totul se repetă. Nașterea unui om reprezintă un rezultat al cuvântului lui Dumnezeu: “*să facem om după chipul și după asemănarea Noastră*” sau “*creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneți*” (Facerea 1, 26-28). Nou este numai Dumnezeu-Om Hristos.

Caracterul istoric al evenimentului nu exclude taina, dar nici taina nu desființează caracterul istoric. De Crăciun, sărbătorim Nașterea lui Hristos, dar în același timp, trăim faptele legate de Naștere în chip tainic, în inima noastră, pentru că atunci când viețuim în Biserică, trăim și suntem părtași la toate stadiile Sfintei Întrupări.

Vasilica Onofrei

Scurt moment de rugăciune la hotarul dintre ani

Ca în fiecare an, în noaptea de Revelion vom oficia în biserică, începând cu orele 22.30, slujba Acatistului Mântuitorului Iisus Hristos, cu rugăciuni de mulțumire și cereri speciale pentru noul an, precum și Marea Rugăciune de Dezlegare de păcate. Slujba se va încheia în jurul orelor 23.00, după care participanții vor fi invitați a-și adresa, în cadru adecvat, tradiționala urare: “LA MULȚI ANI ! “

Mulțumim pe această cale tuturor celor care ne-au sprijinit în organizarea manifestărilor legate de Sărbătoarea Nașterii Domnului și rugăm pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească fapta bună

Cuvânt la Nașterea Domnului - Arhim. Hierotheos Vlachos -

În Slava de la laude a praznicului Crăciunului se cântă: "Pentru aceasta și noi aducem Ție, în loc de dar de bani, bogăția teologhisirii celei drept-credincioase". Sfânta întrupare nu este oferită oamenilor pentru a le stimula acestora gândirea evlavioasă sau pentru ca ei să alcătuiască analize psihologice și sentimentale. Asemenea analize, dacă sunt făcute la o vârstă trupească și duhovnicească corespunzătoare, pot duce la anumite rezultate, dar în cele din urmă, taina întrupării trebuie să fie analizată tot în cadrul atmosferei teologiei ortodoxe. Cum s-ar putea altfel, de vreme ce avem de-a face cu unirea dintre firea dumnezeiască și cea omenească în ipostasul Cuvântului, care este un lucru nou, peste fire și de neconceput pentru mintea omenească ?

Ar fi de analizat patru aspecte ce înfățișează o abordare personală a acestei mari sărbători, care este maica tuturor praznicelor împărătești.

În primul rând, peștera în care S-a născut Hristos este întruchiparea Bisericii. Sfântul Vasile cel Mare este sugestiv în această privință. El spune că sălașul unde a născut Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a primit chipul Bisericii, pentru că ieslea este jertfelnicul, Iosif este preotul de rând, magii sunt clericii, păstorii sunt diaconii, îngerii sunt ierarhii, Domnul Hristos este Arhiereul, Preasfânta Fecioară este tronul, vasele în care se amestecă vinul cu apa sunt sânii, întruparea, mantia, Heruvimii - ripidele, Sfântul Duh este discul, iar Tatăl, Care învăluie totul prin puterea Sa, este acoperământul discului.

Biserica este Trupul teantric (divino-uman) al lui Hristos, Care a fost zămislit în pânțele Născătoarei de Dumnezeu și care S-a născut, S-a schimbat la față, a pățimit, a fost răstignit, a înviat și S-a înălțat la ceruri. În timpul Sfintei Liturghii, este săvârșită toată această mare taină și ni se dă posibilitatea de a ne împărtăși din harul lui Dumnezeu. Așa cum Biserica nu este o organizație omenească, nici Sfânta Liturghie nu este o ceremonie de rememorare sau de satisfacere a simțurilor noastre.

În al doilea rând, firea dumnezeiască este pentru totdeauna unită cu firea omenească, fără schimbare, fără amestecare, fără despărțire și fără împărțire în ipostasul Cuvântului. Aceasta înseamnă că cele două firi nu s-au despărțit și nu se despart niciodată. În prezent, ne putem împărtăși din Trupul îndumnezeit al Cuvântului, tocmai pentru că firea omenească rămâne nedespărțită de cea dumnezeiască, adică Dumnezeu-Omul există pentru totdeauna. Împărtășindu-ne din Trupul și din Sângele lui Hristos, ne facem de un trup și de un sânge cu El

În al treilea rând, pentru că ne închinăm marii taine a întrupării, dar mai ales pentru că ne împărtășim din Trupul și din Sângele lui Hristos, trebuie să îl ocolim pe Irod, așa cum au făcut și Magii.

Cuvântul *Irod* înseamnă în limba ebraică *de piele*, și de aceea, Sfântul Nicodim Aghioritul spune că este nevoie să ocolim plăcerile și pornirea cărnii. De asemena, trebuie să îl ocolim și pe diavolul semănător de

gânduri, care ne împiedică să pășim pe drumul mântuirii, pentru a ne întoarce în țara noastră, adică în Rai, pe un alt drum, și anume pe acela al virtuților.

În al patrulea rând, atunci când omul trăiește ascetic și în împărtășire din sfintele Taine, adică în duhul Tradiției ortodoxe, el ajunge să simtă în inimă și în toată existența sa faptele sfitei întrupări. Așadar, el nu mai trăiește aceste fapte din afară, ci dinlăuntrul lor. Sfântul Simeon Noul Teolog spune că, atunci când omul își curăță inima și este iluminat, Îl primește în interiorul său pe Hristos și Îi simte mișcările de prunc. Hristos se zămislește în om ca un prunc, după care Se naște prin virtuți. În acest fel, omul trăiește în existența sa toate evenimentele întrupării.

Manifestări în parohia noastră legate de Slăvita Sărbătoare a Nașterii Domnului

- ❖ Astăzi, după Sfânta Liturghie, veți putea asista la un concert de colinde susținut de două coruri de colindători, organizate și dirijate de domnișoara Ana Maria Niță
- ❖ La sfârșitul concertului de colinde va fi prezent în biserica noastră... Moș Crăciun, care a adus daruri colindătorilor, dar și tuturor copiilor prezenți, precum și persoanelor nevoiașe venite la biserică.
- ❖ Cu sprijinul enoriașilor noștri și prin implicarea episcopului și a unor membri din Consiliul parohial, au fost distribuite ajutoare de sărbători la 10 familii nevoiașe din parohie
- ❖ Măine, în ziua a doua de Crăciun, la sfârșitul Sfintei Liturghii, vă invităm de asemenea, să asistați la concertul susținut de Corul parohiei noastre.
- ❖ În ziua a treia de Crăciun, serbăm pe Sfântul Întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan și vom oficia Sfânta Liturghie. La sfârșitul Sfintei Liturghii, vom putea asista împreună la concertul de colinde ce va fi susținut de corul „Ecou” dirijat de profesorul Ilie Hrubaru.

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei